

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі
за конституційною скаргою Воловенка Геннадія Миколайовича щодо
відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів
частини п'ятої статті 13 Закону України „Про житлово-комунальні
послуги“**

Київ
9 вересня 2025 року
№ 126-3(I)/2025

Справа № 3-153/2025(302/25)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України
у складі:

Петришина Олександра Віталійовича – головуючого,
Кичуна Віктора Івановича,
Олійник Алли Сергіївни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного
провадження у справі за конституційною скаргою Воловенка Геннадія
Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності)
окремих приписів частини п'ятої статті 13 Закону України
„Про житлово-комунальні послуги“ від 9 листопада 2017 року № 2189–VIII
(Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 1, ст. 1) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Олійник А.С. та дослідивши матеріали
справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Воловенко Г.М.
із клопотанням перевірити на відповідність статтям 8, 42, 60 Конституції України

(конституційність) окремі приписи частини п'ятої (за конституційною скаргою – пункт 5) статті 13 Закону України „Про житлово-комунальні послуги“ від 9 листопада 2017 року № 2189–VIII зі змінами (далі – Закон).

Відповідно до частини п'ятої статті 13 Закону „у разі якщо співвласники багатоквартирного будинку не прийняли рішення про вибір моделі договірних відносин та не уклали з виконавцем комунальної послуги відповідний договір (крім послуг з постачання та розподілу природного газу і послуг з постачання та розподілу електричної енергії), з ними укладається індивідуальний договір про надання комунальної послуги, що є публічним договором приєднання“ (абзац перший); „такі договори вважаються укладеними, якщо протягом 30 днів з дня опублікування тексту договору на офіційному веб-сайті органу місцевого самоврядування та/або на веб-сайті виконавця послуги співвласники багатоквартирного будинку не прийняли рішення про вибір моделі договірних відносин та не уклали відповідний договір з виконавцем комунальної послуги. При цьому розміщується повідомлення про місце опублікування тексту договору у загальнодоступних місцях на інформаційних стендах та/або рахунках на оплату послуг“ (абзац другий).

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У вересні 2022 року Воловенко Г.М. звернувся до Червоноградського міського суду Львівської області з позовом до Комунального підприємства „Червоноградтеплокомуненерго“ (далі – Підприємство), третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, – Державна служба України з питань безпеки харчових продуктів та захисту споживачів, у якому просив визнати односторонній договір – Типовий індивідуальний договір про надання послуги з постачання теплової енергії від 1 жовтня 2021 року в редакції Підприємства – недійсним.

Червоноградський міський суд Львівської області рішенням від 26 листопада 2022 року, залишеним без змін постановою Львівського апеляційного суду від 2 грудня 2024 року, у позові відмовив.

Суди першої та апеляційної інстанцій, відмовляючи Воловенку Г.М. у його позові, керувалися тим, що публічні договори приєднання про надання комунальних послуг з власниками індивідуальних (садибних) житлових будинків вважаються укладеними, якщо протягом 30 днів з дня опублікування тексту договору на офіційному вебсайті органу місцевого самоврядування та/або на вебсайті виконавця послуги такий власник не вчинив дій щодо відключення (відмови) від комунальної послуги. Крім того, суди першої та апеляційної інстанцій констатували, що Воловенко Г.М. не навів доказів щодо ненадання послуг з теплопостачання та гарячого водопостачання чи надання їх неналежної якості.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного цивільного суду ухвалою від 3 лютого 2025 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Воловенка Г.М. з огляду на те, що касаційну скаргу подано на судові рішення у малозначній справі.

3. Суб'єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи про неконституційність оспорюваних приписів Закону, зазначає, що визначення „публічний договір приєднання“, порушує „умови свободи вибору договірних відносин, нав'язуючи примусові договірні відносини, які автоматично на умовах підприємства монополіста, в порушення вимог чинного законодавства України, набувають законності з плином певного часу, які за звичайних умов інша сторона не прийняла-б, не має наміру приймати“.

На думку Воловенка Г.М., оспорювані приписи Закону не відповідають частині другій статті 22, другому реченню частини третьої статті 42, частині першій статті 60 Конституції України.

Суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на окремі приписи Конституції України, Цивільний кодекс України, Цивільний процесуальний кодекс України, Закон, Закон України „Про захист прав споживачів“, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, а також на судові рішення, ухвалені в його справі.

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України керується таким.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої статті 77); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя статті 77).

4.1. Із долучених до конституційної скарги матеріалів убачається, що Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного цивільного суду ухвалою від 3 лютого 2025 року відмовив у відкритті касаційного провадження. Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу мав реалізувати право на звернення

до Конституційного Суду України з конституційною скаргою до 4 травня 2025 року.

Воловенко Г.М. уперше звернувся до Конституційного Суду України з конституційною скаргою 12 липня 2025 року (вх. № 18/264), яку Секретаріат Конституційного Суду України повернув листом від 23 липня 2025 року (вих. № 004-018-18/2070) як таку, що не відповідала пункту 5, абзацу десятому частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Повторно суб'єкт права на конституційну скаргу звернувся до Конституційного Суду України з конституційною скаргою 6 серпня 2025 року (вх. № 21/3225).

Отже, конституційну скаргу подано поза межами вимог, передбачених пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу просить визнати розгляд конституційної скарги необхідним із мотивів суспільного інтересу та поновити пропущений строк, оскільки він є ветераном війни, учасником бойових дій, а також проходить реабілітацію та відновлення у лікувальних закладах.

Ураховуючи вимоги частини третьої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України вважає, що немає підстав для поновлення пропущеного строку.

Воловенко Г.М. не навів аргументів на підтвердження необхідності розгляду його конституційної скарги із мотивів суспільного інтересу, отже, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України вважає, що немає підстав для прийняття її поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої статті 77 цього закону.

4.2. Конституційний Суд України наголошував, що особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити,

а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (його окремі приписи), застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право [Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 3 червня 2020 року № 10-уп(II)/2020].

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що Воловенко Г.М., твердячи про неконституційність окремих приписів частини п'ятої статті 13 Закону, не обґрунтував, як ці приписи Закону порушують гарантовані Конституцією України права та фактично навів власне бачення їх застосування, що не можна вважати належним обґрунтуванням їх неконституційності.

Наведене свідчить про те, що конституційна скарга Воловенка Г.М. не відповідає вимогам статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Воловенка Геннадія Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів частини п'ятої статті 13 Закону України „Про житлово-комунальні послуги“ від 9 листопада 2017 року № 2189–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62

Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**